

Trên con đường xâm lược Miền Nam Việt-Nam để thi-hành chiến-tranh nghĩa-vũ do kh&#i c&#ng-s&#n giao-ph&#o, bên cạnh nh&#ng xe tăng đi-b&#c r&#n-r&# c&#a Liên-xô Trung-c&#ng, c&#ng-s&#n B&#c Việt đã không quên đem theo một thùng vũ-kh&#i k&#-qu&#i khác không kém phần n&#ng n&#, đó là "Văn-h&#a Xã-h&#i Ch&#-ngh&#i" để mong áp-đ&#t lên nhân-dân Miền Nam. Mục đ&#u đ&#c h&#t s&#c tô-b&#i s&#n ph&#t cái g&#i là "văn-h&#a" đó đã không c&#m-h&#a đ&#c ai vì nó quá lai-c&#n, xa lạ đ&#i v&#i ng&#i dân Miền Nam, mà còn đem lại h&#u-qu&#i trái ngược là b&# đ&#ng-h&#a tr&#c n&#n văn-h&#a thu&#n-túy dân-t&#c sáng-t&#o và c&#i-m&# c&#a Miền Nam. Qua sự b&#ng&# lúc ban đ&#u, d&#n dà nó trở nên khó chịu r&#i b&# ch&#m-b&#m ch&#-nh&#o đ&# r&#i cu&#i cùng làm đ&#-tài cho nh&#ng m&#u chuy&#n ti&#u-lâm đ&#c lan tràn khắp nhân-gian.

Trong văn-h&#c ngh&#-thu&#t, n&#n văn-h&#a đó đ&#c b&#t đ&#u b&#ng một tình th&#ng:

"Th&#ng cha, th&#ng m&#, th&#ng ch&#ng,

Th&#ng mình thì một, th&#ng Ông (Staline) thì m&#i".

và một niềm vui:

"Vui biết mấy khi nghe con h&#c nói,

Ti&#ng đ&#u lòng con g&#i Xit-Ta-Lin".

Trong cuộc thi văn nhà m&# c&#a H&#-ch&#-Minh, ng&#i trúng gi&#i đ&#c khen th&#ng là ph&#n-nh&# đúng tinh-th&#n dân-t&#c, đã nói lên ngh&#-thu&#t Việt-Nam (!). Ngày nay không còn ai ch&#i c&#i đ&#c r&#ng "Lăng B&#c" s&#ng s&#ng ở Hà-n&#i là b&#ng-ch&#ng một b&#n sao thu nh&# cái lăng c&#a Lénine ở Mac-t&#-khoa, th&#p đ&#c tìm mãi cũng không thấy chút gì Việt Nam c&#, k&# c&# nh&#ng nh&#n xét vô-t&# nh&#t c&#a báo-ch&#i th&#-gi&#i.

S&#-gi&#a ti&#n-ph&#ng c&#a n&#n văn-h&#a đó không ai khác hơn là m&#y cán-b&# Miền B&#c vào ti&#p-thu Miền Nam sau ngày 30 tháng T&# năm 1975. Với một b&# gió bên ngoài không m&#y h&#p đ&#n, với một ki&#n-th&#c c&#a con cóc ng&#i đáy gi&#ng, lại mang cái b&#nh hay nói phét, h&# đã không đ&#u đi&#m n&#i đáng-đ&#u ng&#-ng&#c bàng-ho&#ng tr&#c c&#nh-v&#t và nhân-t&#nh Miền Nam, r&#i đâm ra m&#m&#ng, th&#m thu&#ng, ham mu&#n và t&# đ&#t câu h&#i là không biết ai "gi&#i-ph&#ng" ai. Một cán-b&# văn-h&#a ti&#p-thu đài phát-thanh Sài-g&#n, đã giam mình ba ngày liền trong phòng vi-âm để mê-m&#ng với nh&#ng b&#n nh&#c Miền Nam như đ&#c đ&#a vào một thùng-gi&#i khác mà h&# ch&#a h&# biết t&#i, đ&# r&#i không ki&#m h&#m đ&#c s&# s&#n-kho&#i c&#a tâm-t&# nên đã đ&#t tên nh&#ng b&#n nh&#c đó là "Nh&#c Vàng". Sau đó chính-quy&#n c&#ng-s&#n s&#c t&#nh, thấy r&#ng ch&# "Nh&#c Vàng" quá hay và còn quá h&#p-đ&#n với dân-chúng miền B&#c nên ph&#i đ&#i lại là "Nh&#c Ng&#y", nh&#ng cũng ch&#a n&#, vì cái gì hay là còn c&#a "ng&#y" hay sao, cu&#i cùng ph&#i gán cho cái tên th&#t x&#u xa là "Nh&#c S&#n". Chao ôi! Trong một ch&#-đ&# mà lao đ&#ng là vinh-quang, công-nh&#n là đ&#i ti&#n-ph&#ng c&#a Cách-m&#ng Xã-h&#i Ch&#-ngh&#i, thì ng&#i lao-đ&#ng chân tay lam-lũ nh&#t lại đ&#c xếp vào h&#ng th&#p h&#n đáng kh&#nh-mi&#t nh&#t, còn đâu nh&#ng danh t&# hoa-m&# nh&# đ&#u-tranh giai-c&#p, chiến-tranh nhân-dân v...v...

Chi&#n-l&#i-ph&#m đ&#u tiên h&#p-đ&#n nh&#t c&#a cán b&# ch&# là chi&#c đ&#ng h&# đeo tay, một thùng xa-x&# c&#a miền B&#c. Chi&#c đ&#ng h&# t&# đ&#ng có ngày tháng đã mê-ho&#c các s&#-gi&#a đó và đã đ&#c h&# mô t&# b&#ng một thùng danh-t&# siêu-th&#c: "đ&#ng h&# hai c&#a s&# và không ng&#i lái".

Trong tình-tr&#ng lúng-túng đó, ng&#i cán-b&# b&# lâm vài thùng k&#t. Một một lúc nào cũng n&#m-n&#p lo s&# c&#p trên đ&#c đ&#c t&#-t&#ng th&#m kín c&#a mình mà b&# phê-b&#nh là "tiêu-c&#c" là "chao đ&#o" chẳng, một một mu&#n đánh tan cái m&#c-c&#m thua sút nên b&#n tung ra cái ch&#ng

"nói ch", vậ a đ ch ng t là mình trung-kiên, vậ a đ lờ r ng ta đây cũng có văn-hóa. Không biế t l nh l c đầ mà t trê xu ng đ i, t ông l n đ n ông bé đầ u dùng m t th ngôn-ngữ gi ng nhau, mà l i... ch ng gi ng ai, và ch ng Viế t Nam chút nào, khi n cho ng i dân trong Nam c ng là mình đang b xâm chi m b i m t đoàn quân ngo i-lai nào.

Dân Sài-gòn đã đ c m t phen n c c i khi nhìn m y chú cán-b đ o ph c ng n tồ te ng c m t nhìn các nhà cao t ng đ cho nón c i r i l p đ p, r i bào nhau: "Đi kh n -tr ng lên các đ ng-chí, tr i có kh năng m a đ y, t là anh nuôi, còn ph i tranh th v th i c m t c-đ cho m y đ ng-chí trê ăn n a đ y ". Đáng bu n thay, nh ng ch th t dẫn-d, th t đ th ng, th t Viế t nam nh "mau", "có th ", " c g ng", "g p" thì nay b thay th b ng nh ng danh-t " bác-h c" ki u c ng-s n vậ a n ng n , vậ a sai nghĩa, vậ a đi xa ngôn-ngữ đ i-chúng (th mà c ng-s n th ng v ng c t x ng là phát sinh t đ i-chúng)

Ch "kh n-tr ng" không ph i là nhanh mà còn hàm ý là nguy c p, căn th ng, c n ph i đ i-phó ngay, ph i đ -phòng, ph i chắ ng v i b n-ch t đa-nghi, nên c ng-s n lúc nào cũng đ -phòng, dòm tr c ngó sau nên đã nh p-tâm mà phát-âm ra nh v y. Tr i có "kh -nắ ng" m a ph i hi u là tr i có quy n, biế t cách làm ra m a ch không ph i là có m a hay không. "Tranh th " có hàm ý là thi đũa, giành giế t ch không ph i là c g ng. Ch "anh nuôi" l i không có gi ng cái, m t ch đầ u b p cũng ph i g i là "anh nuôi ", vì n u g i là "ch nuôi" thì l i hóa ra "vú em " m t. Còn " th i c m t c-đ " thì xin mi n phê-bình, vì ch này đã đi vào ngôn-ngữ c a m y chú ngáo trong truy n khôi-hài bình-dân đ ch c c i thiên-h .

Theo c ng-s n thì ngôn-ngữ là m t ph ng-ti n chính-tr . Khi còn ch u n Trung-qu c, đ đ c đ ng-hóa m t chút cho vậ a lòng quan th y, h ch ng nh ng đã không ng n-ng i cho du -nh p vào nh ng danh-t n c mùi Ba Tàu, nh " s -c k -thu t" "b -vong-l c" mà c nh ng khía c nh khác c a văn-hóa nh y-ph c, tóc tai, âm-nh c, ngh -thu t v...v... Ngay c nh ng b n nh c đ c tôn-kính nh " Hang P c-Bó" đ ca t ng H -chí-Minh khi còn hang thì cũng n c âm-đi u c a m t bài hát x m. Có m t đ o, ngay gi a thành ph Hà-n i có m t cái đ ng-h l n nh ki u Big Ben Luân-Đôn (ch c con ch Hà-n i mu n to b ng con bò Luân-đôn hay sao) c m i gi l i tr i lên b n nh c"Hang P c-Bó" khi n cho khách qua đ ng c ng là mình đang du-l ch H ng-Kông hay Ch -L n.

Khi xảy ra chi n-tranh v i Trung-c ng, Trung hoa không còn "v -đ i " n a mà tr thành "k thù s m t" thì l p t c Viế t Nam hóa nh ng ch nh "s c " thành "tr c tr c" và "b vong l c " thành "sách tr ng ", nh đó dân Viế t Nam m i hi u đ c t ng Viế t .

Nh b t c hành-đ ng nào c a ng i dân đ i ch -đ c ng-s n, k c nh ng c m-tình nh vui bu n th ng ghét, đầ u đ c ch -đ o đ r p theo m t khuôn, nên "nói ch " cũng ph i theo nh ng nguyên-t c nh t-đ nh. Do đó, "nói ch " cũng không ph i là chuy n đ , mu n ch c ăn thì trê nói sao đ i c theo đó mà nói nh con v t, vì l nói sai m t chút hay không đúng th -t các ch thì có th b nghi ng là xuyên-t c và s "có v n-đ " ngay. « Ti n nhanh, ti n m nh, ti n v ng ch c lên Xă -h i Ch -nghĩa » là nh t đ nh ph i theo th t đó, b b o cũng không có chú cán-b nào l i dám nói « ti n m nh, ti n nhanh... »

Trong m t đ p nào đó, lãnh-t đ th t ra câu "nói chung là t t ", th là li n sau đó, c n c đũa nhau nói theo, hình nh nói đ c câu đó thì đ c g n lãnh-t h n, trung-kiên h n, h m mi ng ra là "nói chung là t t ", dù cho tr ng-h p ch ng t t chút nào h t, đ n n i có ng i than phi n là b đ -ng v i b n ch đó. Khi xảy ra chi n-tranh v i Trung-c ng, m t bác-sĩ c a Hà n i qu n-lý chúng tôi tr i tù S n-La, v n t -hào là có giọng máu t -s n nên ít m c c m h n v i chúng tôi, đã m m cho chúng tôi biế t là s ph i chuy n đ n m t tr i tù do công-an qu n-lý r t kh c-nghi t, có nghĩa là b c xu ng thêm m t t ng n a trong đ a-ng c nhà tù c ng-s n. Tr c hoàn-c nh bi-đát không l y gì t t đó, bác-sĩ không biế t nói gì h n, bèn an i

chúng tôi b&#ng b&#n ch&# "nói chung là t&#t" !!

Trong m&#t bài di&#n-v&#n, l&#nh-t&# đã dùng sai v&#n-ph&#m khi nói "H&#c t&#p t&#t, lao đ&#ng t&#t."....vì theo ti&#ng Vi&#t, ch&# "t&#t" là m&#t t&#nh-t&# ch&# không th&# là m&#t tr&#ng-t&#. Th&# nh&#ng t&# đó v&# sau, c&# n&#c c&# nh&#m m&#t sai theo, đ&# r&#i nh&#ng câu chúc nhau th&#t duyên-d&#ng nh&# "ăn ngon, ng&# yên, ch&#i vui" đ&#c thay th&# b&#ng m&#t th&# ti&#ng Vi&#t nh&#i theo l&#nh-t&# nh&# : "ăn t&#t, ng&# t&#t, ch&#i t&#t" nghe chói tai nh&# ng&#i ngo&#i-qu&#c m&#i h&#c nói ti&#ng Vi&#t Nam v&#y.

L&# t&#t-nhiên cái b&#nh nói ch&# cũng không ch&#a m&#y ông bác-sĩ cách-m&#ng. Trên m&#t b&#nh-án, có l&#n chúng tôi ph&#i điền đ&#u vì m&#y ch&# : "O.E. viêm ru&#t th&#a ". Sau khi toát m&# hôi l&#n mò m&#i té ng&#a ra O.E. là vi&#t sai c&#a ch&# E.O.(En Observation) mà các quan th&#y thu&#c Tây th&#i Pháp-thu&#c hay dùng còn l&#u l&#i. Đi&#u oái-ă&#m là v&# bác-sĩ đ&#t bút vi&#t m&#y ch&# đó l&#i mù t&#t ti&#ng Tây, cho nên OE hay EO thì cũng th&# thôi, mi&#n sao nghe "oai" h&#n, Tây h&#n, m&#y ti&#ng Vi&#t Nam mà h&# cho là t&#m-th&#ng nh&# "nghe ng&# ..." ho&#c "đang theo dõi..."

M&#t chàng trai si-tình Mi&#n B&#c chúa m&#t tr&#c v&# m&#-mi&#u c&#a cô gái Mi&#n Nam đã vi&#t m&#t b&#c th&# đ&#y tình-t&# nh&# sau (nh&#ng ch&# trong đ&#u ngo&#c là do tác-gi&# bài này chú-thích đ&# đ&# hi&#u):

"....T&# ngày g&#p em, anh đã có đ&#i-t&#ng (ng&#i yêu), tuy đã nhi&#u l&#n trao-đ&#i (nói chuy&#n) nh&#ng em v&#n ch&#a n&#m (hi&#u) đ&#c anh, tuy anh không có kh&#-n&#ng (có th&#) g&#p em nhi&#u nh&#ng nói chung là anh r&#t căn (nôn nóng) nh&#ng không m&#y c&#ng đi&#u (b&#c-đ&#ng), m&#c đ&#u có nhi&#u s&#-c&# (tr&#c tr&#c) nh&#ng anh cũng kh&#c-ph&#c (v&#t qua) s&# b&#-trí (s&#p đ&#t) đ&# kh&#n-tr&#ng (mau) g&#n em h&#n, r&#i s&# đ&#-b&#t (xin) t&#p th&# nh&#t-trí (thu&#n) đ&# anh qu&#n-lý (c&#i) em, anh s&# tranh-th&# (c&# g&#ng) ki&#m đ&#c m&#t m&#t b&#ng (căn nhà) cho chúng ta, thì lúc đó m&#i đ&#t yêu c&#u (th&#a m&#n)...."

(B&#c th&# còn dài nh&#ng không dám trích h&#t vì s&# ng&#i đ&#c s&# điền lên m&#t.)

Ch&#c ch&#n là chàng trai s&# không "đ&#t yêu c&#u" đ&#c vì cái mùi tình-t&# khó ng&#i c&#a b&#c th&# không làm xiêu lòng đ&#c cô gái mi&#n Nam d&#n-d&# hi&#n-hòa, cũng nh&# "v&#n-h&#a x&#-h&#i ch&#-ngh&#a" lai căn ph&#i v&#p ngã tr&#c thành-trì v&#n-h&#a truy&#n-th&#ng Vi&#t Nam.